

[Lundberg.]

vil jo endnu i det Samfund, hvori vi lever, blive udsaaet adskilligt Had, netop i de Klasser, som forfordes, som forsesmes fra Ungdommen af, og som ikke øjner nogen Fremtid, hverken for sig selv eller for deres Familie. Det er vist rigtigt, at der endnu vil være en Del Had og Strid; men det forekommer mig i øvrigt, at det ærede Medlem kunde finde noget andet end løsevine Citater af Sange fra en Sangbog; og jeg tror i øvrigt, at det ærede Medlem savner Grundlag og tilstrækkelig Viden til overhovedet at dømme om Arbejderklassens Kamp.

Jeg har taget Ordet ikke for at tale Politik, men for at fremdrage et enkelt Spørgsmaal, og jeg har skrevet paa mit Manuskript: „20 Minutter; hold dig paa Maatten!“ — Nu skal jeg forsøge, om jeg kan klare den. Jeg vil jo altid gerne staa mig godt med Formanden, om det er muligt.

Maa jeg først have Lov til at sige, at det hører jo snart til Dagens Uorden, at der rundt om i Landet styrter Stilladser sammen, og at Murersvende, Tømrersvende og andre Bygningshaandværkere derved kvæstes mere eller mindre. Jeg vil gerne ganske kort henlede den højtærede Socialministers Opmærksomhed paa et Forhold, som jeg synes maa have Sammenhæng hermed, nemlig Spørgsmaalet om et effektivt Tilsyn med de Stilladser, som opstilles. Det forekommer mig ikke at være tilstrækkeligt, at Arbejds- og Fabriktilsynet passer paa med Hensyn til Sikkerheden i vore Virksomheder, men at det har Betydning, at der ogsaa passes paa, at de Stilladser, som opføres, og hvorpaa Bygningshaandværkere skal færdes, er under det offentlige Kontrol. Om det nu er den højtærede Socialministers eller — da det er Bygningshaandværkere, det drejer sig om — nærmest den højtærede Indenrigsministers Ressort, det falder ind under, det skal jeg ikke udtale mig om; det er for saa vidt underordnet. Hvad det gælder om, er, at Spørgsmaalet tages under Overvejelse.

Det er for øvrigt et meget uheldigt Forhold, at Stilladsbygning foretages paa Akkord, og at der i Tilfælde, hvor det er Arbejdsgiverne, som lader dem opføre, tages mere Hensyn til, at Stilladserne opføres hurtigt og billigt, end til Sikkerheden for de Arbejdere, som skal beskæftiges paa Stilladserne.

Dernæst har jeg et Spørgsmaal vedrørende vor indenrigs Kødkontrol. For to Maaneder siden faldt der en Dom ved Højesteret i Anledning af en Sag, som var rejst

af en fhv. Slagtermester i Randers mod Slagtehusinspektøren og mod Redaktøren af „Randers Socialdemokrat“. Denne Dom satte Punktum for en lang og besværlig Retssag og for en yderst uappetitlig Kødskandale; og jeg mener, at der rejser sig to Spørgsmaal i Anledning af denne Sag, nemlig for det første det Spørgsmaal, om den Kødkontrolordning, vi har, med de saakaldte § 2-Kommuner, ogsaa er betryggende, eller om der bør føjes nye Lovbestemmelser ind, og dernæst rejser sig det Spørgsmaal, hvorvidt der bør ske Ændringer i Lov om Rettens Pleje, saaledes at man maaske dog kunde komme bort fra et saa urimeligt Forhold som dette, at en Mand eller en Institution — i dette Tilfælde „Socialdemokraten“ i Randers — fuldkommen uden Grund maa finde sig i, at en Retssag anlægges, at vedkommende frikendes ved alle Instanser saa pure, som det sjælden er set, og at det da alligevel skal være rigtigt, at en saadan Retssag, som er vedkommende paatvunget, skal resultere i, at det koster 2 500 Kr., inden den er afsluttet. Det forekommer mig, at det er fuldkommen urimeligt, at dette skal være Følgen for et Blad som „Socialdemokraten“, der her har omtalt Forholdet paa en fuldkommen lovlige Maade — ja, det var jo endogsaa Bladets Pligt at gøre det. Det er urimeligt, at den ene Borger skal kunne paatvinge den anden Borger et Sagsanlæg, og at den sagsøgte, trods det at han maa erkendes at være fuldkommen fri og ren, jeg havde nær sagt: som en Engel, alligevel maa finde sig i at skulle betale 2 500 Kr. for at faa dette fastslaaet ved Domstolene. I alt Fald synes jeg ikke, at Pressen paa nogen Maade kan være tjent med, at saadant kan forekomme.

Jeg vil gerne meget kort skitsere, hvad der var Anledningen til denne Retssag, for at man kan faa et lille Indblik i den. I Januar 1926 blev der fra Randers Slagtermesterforening gjort Anmeldelse til Politiet, gaaende ud paa, at man var vidende om, at en eller flere fordærvede Kød kroppe var indført fra en § 2-Kommune til Randers og nu var i Færd med at blive forhandlet der i Byen. Det viste sig at være saare rigtigt; det Kadaver, kan jeg sige, der var Tale om, var solgt i Randers for 60 Kr.; og derefter var det videresolgt til et Par Handelsmænd, hos hvem Politiet til syvende og sidst fandt det, og det blev fastslaaet, at Koen var fuldkommen kassabel, at den havde været febersyg, havde lidt af Børbetændelse og Hjernebetændelse, og at den oven i Købet var tuberkuløs, men Landbrugsministeriets kontrollerende